

*Библиотека
за мене*

СМЯХ

**ХУМОРИСТИЧНИ
РАЗКАЗИ**

Издаелство
ПАРИТЕТ

РУСКИ КНИГИ НА БЪЛГАРСКИ ЕЗИК

СМЯХ. Хумористични разкази

Чарлз Левър; Х. Х. Мънро – Саки; Саша Чорни;
Аркадий Аверченко; Ръдиърд Киплинг; О. Хенри; Марк
Твен; Стивън Лийкок; Робърт Бенчли; Артър Конан Дойл;
Джеръм К. Джеръм
256 стр.

Поредица БИБЛИОТЕКА ЗА ЧЕТЕНЕ

*Превод: Таня Балова; Красимира Тодорова; Сидер Флорин;
Пенка Кънева; Тодор Вълчев*

Този сборник с хумористични разкази включва произведения на едни от най-добрите писатели в цял свят. Класикът на английския хумор Джером К. Джером – блестящият разказвач, който може да представи и най-нелепата случка по комичен начин; канадецът Стивън Лийкок – автор на повече от тридесет сборника с хумор, ненадминат в разказването на комични истории и създаването на забавни образи; героите на Аркадий Аверченко сякаш описват реални персонажи от нашето ежедневие: един ревнува жена си; друг се опитва да разпродаде на сметка безполезните си вещи; трети се впуска на лов за доверчиви женички; Марк Твен майсторски и по забавен начин представя интересни личности, попаднали в необичайни ситуации, които предизвикат искрени усмивки и смях. Книгата ще ви предизвика да я прочетете на един дъх, широко да се усмихнете и да се посмеете с глас!

**За поръчки на книги от сайта
www.paritetbg.com – 20% отстъпка!**

Всички права са защитени. Никаква част от тази книга не може да бъде възпроизведена в каквато и да е форма без писменото разрешение на притежателя на авторските права.

ISBN 978-619-153-437-1

СЪДЪРЖАНИЕ

ЧАРЛЗ ЛЕВЪР (1806 – 1872)	
Наследството на Кон Крегън.....	7
<i>Превод Таня Балова</i>	
МАРК ТВЕН (1835 –1910).....	15
Аз нямам чувство за хумор.....	15
Журналистика в Тенеси.....	23
Тайнствено посещение.....	34
<i>Превод Тодор Вълчев</i>	
ДЖЕРЪМ К. ДЖЕРЪМ (1859 – 1927).....	43
Удобството да имаш опашка.....	43
Героят на популярния роман.....	58
<i>Превод Красимира Тодорова</i>	
Човекът, който не вярваше в щастието.....	69
<i>Превод Тодор Вълчев</i>	
АРТЪР КОНАН ДОЙЛ (1859 – 1930).....	84
Кошмарната стая.....	84
Състезанието.....	97
Благотворителна разпродажба.....	110
<i>Превод Таня Балова</i>	

О. ХЕНРИ (1862 – 1910).....	115
Вожда на червенокожите	115
Сродни душици	133
<i>Превод Тодор Вълчев</i>	
РЪДИЪРД КИПЛИНГ (1865 – 1936).....	141
Пеперудката, която тропнала с крак	141
<i>Превод Сидер Флорин</i>	
СТИВЪН ЛИЙКОК (1869 – 1944).....	157
Трагичната участ на Мелпомен Джонс	157
Какво значи да си лекар	162
<i>превод Тодор Вълчев</i>	
Х. Х. МЪНРО – САКИ (1870 – 1916)	169
Мишката	169
Килерът	176
<i>Превод Красимира Тодорова</i>	
Тобърмори	186
<i>Превод Сидер Флорин</i>	
САША ЧОРНИ (1880 – 1932)	199
Невероятна история.....	199
<i>Превод Таня Балова</i>	
АРКАДИЙ АВЕРЧЕНКО (1881 – 1925).....	207
Ихневмонци	207
Робинзоновци.....	217
Отломки от безвъзвратното	224

Аргонавтите и златното руно 231

Бит 240

Превод Пенка Кънева

РОБЪРТ БЕНЧЛИ (1889 – 1945) 249

Как отслабвам 249

Чистачът знае..... 252

Превод Таня Балова

ИЗДАДЕНИ В „БИБЛИОТЕКА ЗА ЧЕТЕНЕ“

1. **Александър Куприн** – ДУЕЛ
2. **Александър Дюма** – КАВАЛЕРЪТ Д'АРМАНТАЛ
3. **Александър Куприн** – БЯЛАТА АКАЦИЯ, разкази
4. **Лев Толстой** – СЕВАСТОПОЛСКИ РАЗКАЗИ. ХАДЖИ МУРАТ, повести
5. **Иван Тургенев** – ПРОЛЕТНИ ВОДИ. АСЯ, повести
6. **Йенс Якобсен** – НИЛС ЛЮНЕ
7. **Оноре дьо Балзак** – ЕДНА ТЪМНА АФЕРА
8. **Сигрид Унсет** – СЪРЦЕТО НА ЙЕНИ
9. **Джек Лондон** – ЗВЕЗДЕН СКИТНИК ИЛИ УСМИРИТЕЛНА РИЗА
10. **Антон Чехов** – ЖИВОТЪТ Е ПРЕКРАСЕН!, разкази
11. **Фьодор Достоевски** – ИГРАЧЪТ НА РУЛЕТКА
12. **Алексей Толстой** – УСОЙНИЦА; МИШУКА НАЛИМОВ; ПРИКЛЮЧЕНИЯТА НА РАЗТЪОГИН; АРХИП, повести и разкази
13. **Александър Пушкин** – КАПИТАНСКАТА ДЪЩЕРЯ; ДУБРОВСКИ, повести
14. **Артър К. Дойл** – НЕ САМО ШЕРЛОК ХОЛМС, разкази
15. **Майн Рид** – ЛОВЦИ НА РАСТЕНИЯ
16. **Дж. Бърнард Шоу** – КАНДИДА; ПИГМАЛИОН, пиеси
17. **Лев Толстой** – КРОЙЦЕРОВА СОНАТА; ДЯВОЛ, повести
18. **Ал. Куприн, ЯМА; Л. Толстой, ОТЕЦ СЕРГИЙ** – БЪДИ МОЯ! ПОРОЧНИ СТРАСТИ, повести
19. **Ив. Тургенев; Ф. Достоевски; А. Чехов; Ив. Бунин; Ал. Грин; М. Булгаков; А. Платонов** – ЗА ЛЮБОВТА, разкази
20. **Джеймс О. Кърууд** – КАЗАН, роман
21. **Ги дьо Мопасан** – ПО ВОДАТА. Френски истории
22. **Артър К. Дойл** – ШЕРЛОК ХОМЛС – ТОВА СЪМ АЗ, биография
23. **Ст. Л. Костов** – ЗЛАТНАТА МИНА; КОМЕДИЯ БЕЗ ИМЕ, комедии
24. **Л. Андреев; Кл. Бол; В. Гаршин; В. Брюсов; Д. Келър; Е. А. По; Ф. Робинсън; Ив. Тургенев; А. Чехов; У. Харви** – СТРАХ, разкази
25. **Артър К. Дойл** – ПОДВИЗИТЕ НА БРИГАДИРА ЖЕРАР, роман
26. **А. К. Дойл; Фр. Андерсън; Р. Хауърд; Е. Д. Бигърс; Ъ. Коб; М. Льоблан** – КРИМИНАЛНИ РАЗКАЗИ

ЧАРЛЗ ЛЕВЪР

(1806 – 1872)

НАСЛЕДСТВОТО НА КОН КРЕГЪН

Роден съм в малка хижа на границата между два окръга. Триъгълното парче земя се намираще там, където се кръстосваха два пътя, и макар почти на всеки десет години тук да се извършваше определяне на парцелите, никой не можеше да каже към кой окръг сме ние. В полза на едната страна имаше също толкова аргументи, колкото и в полза на другата. По думите на съседите, това накарало баща ми да се засели точно тук, защо-

то щом живеел на спорна територия между двата окръга, не плащал данъци нито на единия, нито на другия, а да гласува успявал и в двата! От това може да си направим извода, че моят родител е бил съобразителен по природа, и начинът, по който е станал притежател на парцела с нашата хижа, го потвърждава.

Наоколо нямаше никакви представители на благородното съсловие, нито един, дори и изпаднал дворянин. За най-богат се смяташе старият фермер Хенри МакКейб. Двамата му синове непрекъснато се караха за бащиното наследство. По-големият, Питър, правеше всичко възможно да напакости на Мат, който пък гледаше да не му остане дължен. Накрая на Мат вечната свада му омръзна и една нощ той напусна бащиния си дом, а на другата сутрин замина за Дъблин и се записа доброволец в армията. Три седмици по-късно вече плаваше с парахода за Индия. Старият му баща остана толкова огорчен, че легна болен и повече не стана.

Лежа така месеци наред и Питър често му досаждаше с искането да направи духовно завещание в негова полза и така да отмъсти на непокорния Мат, но Хенри всеки път му отговаряше, че ще поделит имуществото помежду им.

Целият окръг беше в течение на споровете между баща и син. Когато минаваха вечер покрай дома им, хората винаги чуваха тихия, писклив глас на стареца и глухия дрезгав – на Питър. Двамата спо-

реха. Една неделна вечер обаче там настана пълна тишина: не се чуваха нито гласове, нито стъпки, сякаш в къщата не живееше никой. И съседите се зачудиха дали старецът не е починал.

Точно в полунощ на вратата ни се почука. Чух го веднага, защото спях в големия удобен кош до огнището, но понеже се уплаших, се направих на глух. Почука се още веднъж, по-силно и някой извика: „Кон Крегън, отвори! Казвам ти Кон, отвори!“

Познах гласа на Питър МакКейб, но се направих на заспал и захърках силно. Баща ми отиде да отключи. Чух го да казва:

– Вие ли сте, мистър Питър? Какво има? Да не би старецът да е зле?

– Да, много е зле, наскоро почина.

– Лека му пръст! И кога, казвате, почина?

– Току–що, преди около час – развълнувано каза Питър. – И да знаете само как! Като истински езичник, Кон, дори не остави духовно завещание!

– Лоша работа – каза баща ми.

– Да, лоша. Но ще стане още по-лоша, ако не успеем да я поправим. Знаеш ли какво искам да ти кажа, Кон? Искам да ми помогнеш. Ако ми помогнеш, ще ти дам пет жълтици. Ти много приличаше на покойния ми баща, често ви бъркаха, мислеха теб за него, а него – за теб.

– Да, така е – каза баща ми, макар че започваше да се притеснява, защото не знаеше накъде клонят нещата.

– Та виж сега. Ще дойдеш у нас и ще легнеш в леглото.

– Но как, до трупа ли? – каза баща ми и потръпна.

– Какви ги измисляш? Ще легнеш сам, все едно си баща ми, и ще кажеш, че преди да умреш, искаш да направиш духовно завещание. Аз ще повикам съседите и Мил Скенлан, учителя, и ти ще кажеш той да напише духовното завещание. Цялото имущество на баща ми трябва да остане за мен, разбираш ли? И щом съседите те видят в леглото и чуят гласа ти, всички, естествено ще повярват, че баща ми е направил завещанието.

– Но в стаята трябва да е тъмно – каза баща ми.

– За това не се притеснявай, ще бъде съвсем тъмно. Никой няма да посмее да се приближи до леглото, а ти само ще сложиш кръстче в завещанието.

– Ами поп? – попита баща ми.

– Старият се скара с него още по Великден, когато той поиска много за требата, и тогава отец Том му заяви, че няма да го изповяда преди да умре, което за нас е добре дошло! Хайде, побързай, няма време, трябва да оправим нещата, преди да се съмне.

Баща ми не се чуди дълго какво да облече. Наметна се със старото сако, обу си дървените обувки и това е. Двамата излязоха, аз останах в коша да се ослушвам, докато стъпките им не

стихнаха, после скочих бързо, пооблякох се и се втурнах след тях. Исках да видя какво ще стане. Тръгнах напъряко, затънах в едно блато и едва не се удавих. А когато стигнах, представлението вече беше започнало.

Картината още е пред очите ми. Голямата стая, до едната стена – леглото, до него – масата, отрупана с шишета с лекарства, с чаши за чай и за вода. Малко по-встрани – друга маса, там седи учителят с перо в ръката. Съседите по двама и по трима застанали наоколо. Седят сериозни и замислени и чакат. Питър снове напред–назад из стаята, като се мъчи да потисне скръбта си, и от време на време подава на съседите по чашка. Никога не бях го виждал толкова щедър.

Изведнъж дълбоката тишина в стаята се нарушава от тиха кашлица, която долита от тъмния ъгъл с леглото, и баща ми казва:

– Къде е Били Скенлан, искам да направя духовно завещание!

– Тук е, татко – казва Питър, хваща Бил за ръката и го отвежда до постелята.

– Пиши, Бил, каквото ще ти кажа, и побързай че не ми остава много да живея. Умирам като верен католик, макар че отец Том О’Рафърти отказа да ме изповяда...

Сред присъстващите се разнася тих ропот, но дали е бил израз на жал за тъжната съдба на умирация или на негодувание заради голямата строгост на свещеника, трудно ми е да кажа.

– Умирам в мир със своите съседи и с всички хора!

Новото вълнение сред присъстващите изглежда означаваше, че одобряват прекрасните му думи.

– Завещавам на сина си Питър, и да ви кажа, че по-добър син и достоен младеж трудно се намира! – записахте ли? Завещавам на сина си Питър двете си ферми, Килимундонери и Кнокшебур, а също ливадите зад къщата на Линч, ковачницата и торфените находища край Дуранското блато. Завещавам, и дано това да му е от голяма полза! – парцела Ленти Касарио и ливадата Луари с пещта за вар... Но нещо ми пресъхна устата, дайте ми да си сръбна.

Умиращият жадно надигна поднесената му чаша с уиски, посъживи се и продължи:

– Докъде бях стигнал, Били Скенлан? А, сетих се. До пещта за вар... Завещавам му, на моя син Питър, двете зеленчукови градини около кладенеца на Нунан, там се раждат чудно хубави картофи!

– Татко, може би се уморихте? – казва Питър и започва да се безпокои от многословието на баща си. В интерес на истината уискито беше замаяло баща ми и той стана доста бърбив.

– Уморих се, Питър, уморих се, сине – казва баща ми. – Дай ми да си сръбна още малко. Ах, Питър, Питър, защо си разредил уискито с вода?

– Татко, дори не съм си го помислял, повярвайте ми. Просто вкусът ви вече е променен – казва Питър и сред присъстващите отново се разнася шепот на състрадание.

– Е, краят ми приближава – казва умиращият, – остана само още един малък парцел. На теб разчитам Питър, че ако искаш да прекараш живота си честно и да умреш спокойно, както умирам аз, ще обърнеш особено внимание на думите, които ще кажа сега. Чуваш ли ме? Съседите слушат ли ме?

– Да, съседе. Да, татко. Слушаме те! – отговори му в хор.

– Е, добре, това е моята последна воля и завещание... Я ми дайте да си сръбна още малко. – И този път си сръбна доста. – Малкия парцел на кръстопътя завещавам на бедния Кон Крегън. Той е нещастен и онеправдан от съдбата човек, но е добър и честен труженик. Бъди му приятел, Питър, винаги го уважавай, и ако те помоли за нещо, помогни му, така ще ми е по-леко в гроба. Записа ли, Били Скенлан? Двата акра на кръстопътя за вечно ползване на Кон Крегън и неговите потомци... Ах, колко се уморих... Но ми полекна на душата. Потрудиш ли се добре, ще умреш с чиста съвест. А сега искам да пия за добрите съседни и да им пожелае дълги години да са здрави...

Какво още е искал да каже баща ми не знам. Питър, който здравата се уплаши от оживения тон на умиращия, побърза да отпрати всички в

другата стая, за да може баща му да напусне този свят спокойно.

Когато съседите си тръгнаха, Питър побърза да се върне.

– Добре се справи Кон – каза той, – но се пошегува относно двата акра на кръстопътя, нали?

– Разбира се, че се пошегувах, Питър – отговори баща ми. – Естествено, че го направих на шега. Вече си представям как ще се смеят съседите, когато утре им кажа всичко!

– Но как, искаш да ме издадеш ли? Не може да си такъв подлец! – каза Питър и се разтрепери от яд.

– А ти не може да си такъв подлец, че да погазиш последната воля на баща си – отговори моят баща. И се изсмя право в лицето на скъперника.

– Е, добре Кон! – каза Питър. – Уговорката си е уговорка. Ти явно не си наивник, това е.

Така приключи всичко. Баща ми си тръгна развеселен и доста доволен от наследството, което сам си завеща.

Оттогава сме собственици на малкия парцел, който и до днес е известен като „Парцелът на Кон“.

МАРК ТВЕН

(1835 – 1910)

АЗ НЯМАМ ЧУВСТВО ЗА ХУМОР

Неотдавна получих писмо от Англия, от един джентълмен, който дълбоко вярва във френологията и изказва учудването си, че аз не се интересувам от френология и никога не съм писал за нея. Отговорих му със следното писмо:

„Уважаеми сър,

Аз никога не съм се занимавал задълбочено с френология и затова нямам нито необходимите познания, нито право

да пиша за нея. Преди тридесет и три – тридесет и четири години, когато бях в Лондон, реших да се запозная що-годе с френологията и направих малък опит. Явих се при Фаулър под чуждо име и той изследва издатините и вдлъбнатините на черепа ми и ми връчи една характеристика, която, след като се върнах в хотела си, прочетох с голям интерес и удоволствие – това беше портрет на някакъв самозванец, който искаше да мине за Марк Твен, но който абсолютно по нищо не приличаше на мен. Изчаках три месеца и отново отидох при Фаулър, предавайки му визитната си картичка, на която бяха написани както името ми, тъй и псевдонимът ми. И отново си тръгнах с подробна характеристика. В нея бяха определени доста точно някои черти от характера ми, но затова пък тя нямаше нищо общо с предишната характеристика. Този опит породил у мен предубеждение към френологията, от което не мога да се отърся и досега. Разбирам много добре, че това предубеждение трябва да се отнася по-скоро към Фаулър, нежели към френологията; но аз все пак съм човек, а предубеждението е слабост човешка“.